

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Chemarea șofarului

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Copilul ispășirii
Fîrul stacojiu
Grădina Leotei
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Chemarea șofarului / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2014
ISBN 978-973-1813-75-2

821.111(73)-97=135.1

FRANCINE RIVERS

Chemarea sofărilor

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
And the Shofar Blew
© 2003 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Chemarea șofarului
de Francine Rivers

© 2014 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-75-2

Tiparul executat în U.E.

Lui Rick și Sue Hahn

— SLUJITORI CREDINCIOȘI AI LUI ISUS CRISTOS

MULȚUMIRI

Doresc să le mulțumesc multor soții de pastor, lidere laice, slujitoare, ziditoare ale bisericii, învățătoare și supraviețuitoare ale unor încercări de foc, care și-au împărtășit experiențele dureroase, adesea foarte intime, cu mine. Multe dintre voi purtați cicatrici în urma „zidirii bisericii”. Multe dintre voi sunteți profund rănite și continuați să slujiți în mijlocul persecuției. Pătrați-vă credința! Curaj! Omul face planuri, dar Domnul biruiește.

Aș vrea să-mi afirm cea mai profundă apreciere lui Katy Olson, editorul meu excepțional, și echipei Tyndale pentru sprijinul lor continuu. De asemenea, aș dori să-i mulțumesc lui Bob Coibion pentru faptul că și-a împărtășit expertiza în consolidarea proiectelor.

Frați și surori, suntem una în trupul și Duhul Domnului nostru Isus Cristos, *singura* piatră din capul unghiului pe care putem construi și care va dăinui pentru totdeauna: o relație cu Creatorul, Mântuitorul și Domnul nostru.

Francine Rivers
Psalmul 127:1

Chemarea

1987

Samuel Mason își parcase DeSoto-ul alb peste drum de Biserica Creștină Centerville. Clădirea veche era un fel de oglindire a lui; cunoscuse și vremi mai bune. Jumătate de duzină de țigle lipseau și-acum de pe turla bisericii, luate de vijelia din '84. Vopseaua se scorojea pe alocuri, dând la iveală șindrila cenușie. Una din ferestrele înalte, arcuite, era crăpată. Gazonul era pe moarte, trandafirii erau neîngrijiți, iar mesteacănul din curtea dintre biserică, sala de mese și micuța casă parohială era năpădit de un soi de boală.

Dacă nu avea să ia o decizie cât mai curând, Samuel se temea că într-una din zilele avea să vadă un anunț cu *De vânzare* înfipt pe proprietatea bisericii și un lacăt al unei firme imobiliare pe ușa din față. Se întinse și își luă Biblia din piele neagră și uzată de pe locul de lângă șofer. *Încerc să-mi păstrez credința, Doamne. Încerc să am încredere.*

— Samuel! Hollis Sawyer șontăcăi pe trotuarul de pe First Street. Se întâlniră pe treptele din față. Hollis se prinse cu mâna stângă de balustrada din fier forjat ruginit, își înfipse bastonul și își săltă coapsa, ridicându-și piciorul-proteză pe treapta a doua.

— A sunat Otis. A spus că întârzie.

— Probleme?

— N-a spus, dar am auzit-o pe Mabel vorbindu-i în fundal. Părea destul de frustrat.

Samuel descuie ușa de la intrarea în biserică și se uită la covorul cândva liliachiu, acum cenușiu și decolorat de la soare, din nartex*. Hollis făcu o grimasă în timp ce trecu peste prag. Samuel îi lăsă ușa larg deschisă lui Otis.

Nimic nu se schimbaseră în foaierul acesta de ani de zile. Broșuri decolorate erau aranjate în stive perfecte. Marginea franjurată a covorului era și-acum trasă deoparte din calea ușii ce ducea la micuțul birou pastoral. Frunzele prăfuite ale ficusului de mătase din colț găzduiau în continuare un păianjen. O altă pânză de păianjen se întindea în colțul unui geam înalt; cineva trebuia să scoată scara și să-l îndepărteze de acolo. Dar cine era dispus să se cațere pe o scară când o prăbușire de la înălțime le-ar fi trimis oasele bătrâne într-un spital de convalescenți? Și angajarea unei firme de profil care să vină și să facă curat ieșea din discuție. Nu aveau bani pentru așa ceva.

Hollis șontăcăi pe culoarul dintre bănci.

— E frig aici ca-ntr-o iarnă din Minnesota.

Sanctuarul mirosea a mușgai, ca o casă închisă un anotimp întreg.

— Pot porni căldura.

— Nu te deranja. Până când se încălzește aici, întâlnirea noastră va fi luat sfârșit deja. Hollis intră în banca din rândul al doilea, își atârna bastonul de spătarul băncii din fața lui, în timp ce se așeza.

— Deci cine predică duminică?

Samuel luă loc în banca alăturată și-și puse Biblia alături de sine.

— Cine predică duminică este cea mai mică problemă a noastră, Hollis.

Își sprijini mâinile de spătarul băncii din față, își încleștă palmele și își ridică privirea. Cel puțin crucea din alamă și cele două suporturi de lumânări de pe altar erau lustruite. Păreau singurele lucruri cărora li se acordase atenție. Covorul trebuia aspirat, amvonul vopsit, iar orga cu tuburi necesita reparații. Din nefericire, erau tot mai puțini lucrători cu fiecare an, iar dărnicia financiară era în declin, în ciuda spiritului generos al enoriașilor, care trăiau în cea mai mare parte dintr-un venit fix, unii doar din ajutor social.

Doamne... Samuel își simți mintea goală în timp ce se lupta cu

* Pronaos, încăperea de la intrarea în clădirea bisericii (n.tr.)

CHEMAREA ȘOFARULUI

lacrimile. Înghiți nodul ce i se puse în gât, privi la scaunele goale ale corului. Își aminti o vreme când fusese plin de cântăreți, toți înveșmântați în robe de culoare roșie cu auriu. Acum, nu mai era decât soția lui, Abby, care cânta tot la câteva duminici, acompaniată de Susanna Porter la pian. Oricât de mult o iubea pe bătrâna lui soție, Samuel trebuia să recunoască faptul că vocea lui Abby nu mai era nici pe departe cum fusese pe vremuri.

Unul câte unul, programele bisericii se stinseseră și fuseseră spulberate precum praful. Copiii crescuseră și plecaseră care încotro. Cei de vârstă mijlocie îmbătrâniră, iar cei bătrâni muriseră. Vocea pastorului răsună cu ecou, fără trupuri pline de viață care să-i absoarbă vorbele înțelepte.

O, Doamne, nu mă lăsa să trăiesc și să văd ușile acestei biserici încuiate duminica dimineța.

Timp de patruzeci de ani, el și Abby făcuseră parte din această biserică. Copiii lor participaseră la școala duminicală și fuseseră botezați aici. Pastorul Hank celebrase cununia ficei lor, Alice, apoi organizase și serviciul de înmormântare atunci când trupul fiului lor, Donny, fusese adus acasă din Vietnam. Nu-și putea aminti ultimul botez, dar serviciile de înmormântare se îndesau tot mai mult. Din câte știa el, baptistierul era uscat. Și Samuel se simțea uscat, vlăguit. Oase bătrâne și uscate. Era obosit, abătut, înfrânt. Iar acum, o nouă tragedie îl lovise. Nu știa cum aveau să mențină biserica în stare de funcționare. Dacă nu reușeau să găsească o cale, ce avea să se aleagă de cei câțiva credincioși care continuau să vină duminică de duminică pentru a se închina împreună? Majoritatea erau prea bătrâni pentru a șofa, iar alții erau prea circumspecți pentru a călători la o distanță de treizeci de kilometri și a se închina cu niște străini.

Cu toții vom fi condamnați să urmărim evangheliști la televizor care trei sferturi din timp îl folosesc cerșind bani? Doamne, ferește-ne.

Ușa din față a bisericii se trânti, iar podeaua bisericii trosni sub pașii celui care se apropia.

— Mă iertați că am întârziat!

Otis Harrison veni pe culoar și se așează în prima bancă.

Samuel își desfăcu mâinile și se ridică să-l salute.

— Cum se mai simte Mabel?

— Rău. Doctorul a pus-o din nou la oxigen. Devine arțăgoasă după ce trebuie să care tubul acela prin toată casa după ea. Ai zice că ar putea să se mai așeze din când în când. Dar nu. Trebuie să fiu tot cu ochii pe ea. Am prins-o ieri în bucătărie. Am avut o ceartă pe cinste. I-am spus că într-o bună zi va da drumul la aragaz, o să aprindă un chibrit și o să ne trimită drept în ceruri. A spus că nu mai suportă să mănânce mâncare de la congelator.

— De ce nu i-ai chemat pe cei de la Meal on Wheels? întrebă Hollis.

— I-am chemat. De asta am întârziat.

— N-au venit?

— Au venit la timp, că altfel ați aștepta încă după mine. Problema este că a trebuit să fiu acasă să le deschid ușa, pentru că Mabel a refuzat categoric să îi primească. Banca din față pâraie în timp ce Otis își schimbă punctul de sprijin pe bancă.

De-a lungul anilor, Samuel și Abby petrecuseră numeroase seri plăcute la casa familiei Harrison. Mabel pregătise întotdeauna un festin: găini umplute, prăjituri făcute în casă și legume înăbușite sau la grătarul din curtea casei lui Mabel. Soției lui Otis îi plăcuse să gătească. Nu era un hobby; era o vocație. Mabel și Otis întâmpinaseră toate familiile noi din biserică printr-o invitație la cină. Bucătărie italiană, germană, franceză, chiar și chinezească – era dispusă să încerce orice, spre deliciul tuturor care se așezau la masa lor. Oamenii obișnuiau să devoreze tot, indiferent ce mâncare sau plăcintă punea Mabel pe mesele lor de picnic acoperite cu vinil. Îi trimitea fursecuri lui Donny când fusese detașat în Hue, Vietnam. Otis se plângea de obicei că nu știa niciodată la ce trebuia să se aștepte la cină, dar nimeni nu-l luase cu adevărat în serios vreodată.

— Continuă să urmărească toate emisiunile de gătit și își notează rețete. Își pierde mințile de frustrare! Și mă strică și pe mine de cap. Am sfătuit-o să se apuce de goblenuri. Sau de pictat. Sau de rebus. Ceva. *Orice!* Nu vreau să reproduc ce mi-a răspuns.

— Ce-ai spune de un cuptor electric? întrebă Hollis. Sau un cuptor cu microunde?

— Mabel nu vrea nici să se gândească la un cuptor electric. Și

CHEMAREA ȘOFARULUI

în ce privește cuptorul cu microunde, fiul nostru ne-a dat unul de Crăciun acum câțiva ani. Niciunul din noi doi nu ne dăm seama cum funcționează, în afară de a-l porni un minut și a ne încălzi cafeaua la el. Otis scutură din cap. Mi-e dor de vremurile bune când mă minunam de felurile de mâncare pe care le pune pe masă când mă întorceam de la serviciu. Acum nu mai poate sta în picioare nici cât să pregătească o salată. Am încercat să mă apuc eu de gătit, dar a fost un dezastru complet. Făcu o grimasă și își flutură mâna nerăbdător. Dar destul cu necazurile mele. Avem alte lucruri de discutat, din câte-am auzit. Care-s noutățile, Hank?

— Nimic de bine, spuse Samuel. Eu și Abby am fost la spital aseară cu Susanna. Ea vrea ca Hank să se pensioneze.

Hollis își întinse piciorul bolnav.

— Ar trebui să așteptăm să vedem ce spune Hank.

Samuel știa că nu doreau să accepte realitatea.

— A avut un infarct miocardic, Hollis. Nu mai poate spune nimic din cauza tubului pe care i l-au introdus pe gât. Chiar își imaginau că Henry Porter avea să trăiască veșnic? Sărmanul Hank a depășit faza în care se prefăcea a fi Iepurașul Energizer.

Otis se încruntă.

— Atât de rău e?

— Ieri după-masă s-a dus la spital pentru un consult și a căzut pe hol chiar lângă unitatea de primiri urgențe. Altfel, am sta acum aici pregătind serviciul lui de înmormântare.

— Dumnezeu a avut grijă de el, spuse Hollis. Întotdeauna a avut.

— E timpul ca și *noi* să avem grijă de ce e mai bine pentru el.

Otis se încordă.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Samuel a avut o noapte lungă.

Hollis părea încrezător.

— Asta e doar o parte, recunosc Samuel.

O noapte lungă, într-adevăr, în care se confruntase cu ce avea să urmeze.

— Adevărul este că aceasta este doar o altă criză într-un lung șir de crize cu care ne-am confruntat. Și nu vreau să văd cum ne răpune asta. Trebuie să luăm câteva decizii.

Hollis se foi, deloc în largul lui.

— Când ați ajuns tu și Abby la spital?

Ori de câte ori discuția o lua pe o temă neplăcută, Hollis sărea la alt subiect.

— La jumătate de oră după ce ne-a sunat Susanna. Hank nu se simte bine de ceva timp.

Otis se încruntă.

— N-a spus niciodată nimic.

— Părul i s-a albit de tot în ultimii doi ani. N-ai observat?

— La fel și-al meu, spuse Hollis.

— Și a pierdut în greutate.

— Aș vreau eu, spuse Otis chicotind.

Samuel se strădui să nu-și piardă răbdarea. Dacă nu era atent, întâlnirea aceasta avea să se transforme într-o altă repriză de lamentări pe tema cât de groaznic era tot ce se întâmpla în lume și în țara lor.

— În urmă cu o săptămână, Hank mi-a vorbit despre un prieten de-al lui din colegiu care e decan la o universitate creștină din Midwest. A vorbit în termeni elogioși despre el și despre școală. Samuel se uită pe rând la cei mai buni și mai vechi prieteni ai săi. Cred că încerca să-mi spună că ar trebui să căutăm un succesor.

— Hei, ia stai puțin! sări Hollis. Nu e momentul să-l pensionăm, Samuel. Ce fel de lovitură ar fi asta pentru un om căzut pe spate? Pufni. Ție ți-ar plăcea dacă ar veni cineva în salonul tău, la spital, ar sta în picioare lângă tine și ți-ar spune – „Îmi pare rău că ai avut un atac de cord, prietene, dar zilele în care erai bun de ceva s-au terminat“?

Fața lui Otis era roșie și încordată.

— Hank a fost forța motrice pentru biserica aceasta în ultimii patruzeci de ani. A fost mâna fermă de la cârmă. Nu ne descurcăm fără el.

Samuel realizase că nu avea să fie ușor. Era o vreme pentru a fi blând, și o vreme pentru a fi direct.

— Atât vă spun, Hank nu se mai întoarce. Iar dacă dorim ca biserica aceasta să supraviețuiască, am face bine să găsim pe cineva care să îi ia locul la cârmă. Suntem pe punctul de a acosta între stânci.

Hollis își flutură mâna.

CHEMAREA ȘOFARULUI

— Hank a mai fost odată în spital acum cinci ani, a avut o operație de bypass. Și s-a întors. O să invităm câțiva vorbitori până se pune Hank pe picioare. La fel cum am făcut și ultima oară. Ghedeon, Armata Salvării, cineva de la cantina din capătul orașului. Cheamă-i și pune-i să-și prezinte lucrarea. Vor umple locul de la amvon pentru câteva duminici. Râse nervos. Dacă se întinde coarda, îl punem pe Otis să le arate încă odată diapozitivele lui cu Țara Sfântă.

Otis se sprijini pe vârful piciorului și începu să-și legene călcâiul în sus și în jos, cum făcea de obicei când era încordat. Cum să vorbească pentru a se face auzit de bătrânii săi prieteni? Oare trebuia să sune Domnul Însuși din cornul său de berbec pentru a-i face să meargă mai departe?

— Susanna a spus că cea mai mare nepoată a lor așteaptă un copilăș la primăvară. Spunea că ar fi atât de frumos să-l vadă pe Hank cu un strănepot pe genunchi. Le-ar face plăcere să fie din nou părtași la viața copiilor lor, să stea împreună în aceeași biserică, în aceeași bancă. Care dintre voi vreți să-i spuneți lui Hank că nu și-a câștigat dreptul de a face toate astea? Care dintre voi vreți să-i spuneți că vă așteptați să se întoarcă la amvon și să slujească până cade mord?

Vocea i se frânse.

Hollis se încruntă și privi în altă parte, dar nu înainte ca Samuel să-i vadă lacrimile din ochi.

Samuel se sprijini cu brațul de spătarul băncii.

— Hank trebuie să știe că înțelegem. Are nevoie de mulțumirea noastră pentru toți anii săi de slujire cu credincioșie a acestei congregații. Are nevoie de binecuvântarea noastră. Și are nevoie de fondul acela de pensie pe care l-am înființat în urmă cu atâția ani, ca el și Susanna să aibă din ce trăi și să nu depindă cu totul de un cec lunar oferit de guvern și de actele caritabile ale copiilor lor!

Abia le mai vedea fețele prin perdeaua de lacrimi.

Otis se ridică și începu să se plimbe pe culoar, cu mâna îndesată în buzunar, în timp ce cu cealaltă își frământa fruntea.

— Inflația a crescut, Samuel. Fondul acela nu mai valorează decât jumătate din cât valora anul trecut.

— Jumătate e mai bine decât nimic.

— Poate că dacă aș fi retras banii din cont mai devreme... dar

acum, nu va primi decât vreo două sute cinzeci pe lună, pentru patruzeci de ani de slujire.

Samuel își închise ochii.

— Cel puțin am reușit să le menținem asigurarea de sănătate pe termen lung.

— E bine că a aplicat la treizeci și ceva de ani, altfel n-am fi avut destui bani pentru categoria premium. Otis se așează greu la capătul băncii. Se uită drept la Samuel, care încuviință, știind că el și Abby trebuiau să scoată banii, cum făcuseră de fiecare dată când nu se aduna suficient în farfuria dărnicii pentru a acoperi cheltuielile.

Hollis oftă.

— Acum cinci ani, aveam șase prezbiteri. Mai întâi l-am pierdut pe Frank Bunker care s-a îmbolnăvit de cancer prostatic, apoi Jim Popoff a adormit în fotoliul lui și nu s-a mai trezit. Anul trecut, Ed Frost a avut un atac cerebral. Au venit copiii lui, au închiriat o mașină de transport, au înfipt un semn cu „de vânzare“ în gazonul din fața casei și i-au mutat într-un azil mai la sud de aici. Iar acum Hank...

Vocea lui Hollis cedă. Își schimbă din nou poziția.

— Deci, mormăi Otis, ce ne facem fără pastor?

— Renunțăm! spuse Hollis.

— Sau o luăm de la capăt.

Amândoi bărbații îl priviră pe Samuel. Otis pufni.

— Ești un visător, Samuel. Întotdeauna ai fost un visător. Biserica aceasta e pe moarte de zece ani. Iar când Hank va porni spre nord, va muri de tot.

— Chiar vrei să închizi ușile acelea, să le încui și să pleci?

— Nu asta vreau! Asta o să se întâmple!

— Nu sunt de acord, spuse Samuel, hotărât. De ce nu ne rugăm pentru asta?

Otis părea deznădăjduit.

— La ce bun să ne rugăm în momentul acesta?

Hollis se ridică.

— Piciorul îmi dă de furcă. Trebuie s-o iau din loc. Își luă bastonul din spatele băncii și porni șchiopătând până în partea din față a bisericii. Nu știu ce se întâmplă cu țara noastră mai nou. Lovi cu bastonul în podea. Mi-am crescut toți patru copiii să fie creștini,

CHEMAREA ȘOFARULUI

și niciunul din ei nu mai merge la biserică, decât de Paști și de Crăciun.

— Probabil că au de lucru toată săptămâna, spuse Otis. E nevoie de doi oameni să-și poată plăti datoria pentru o casă, iar apoi trebuie să-și înlocuiască mașina la fiecare câțiva ani pentru că au atât de mult de condus. Fiul meu parcurge 200 de kilometri cu mașina lui în fiecare zi, cinci zile pe săptămână, iar soția lui cam jumătate cât el. Și îi costă 1.800 de dolari pe lună pentru îngrijirea copilului. Plus asigurări și...

Bla, bla, bla. Samuel auzise toată povestea aceasta. Lumea era îngrozitoare. Noua generație nu mai avea respectul cuvenit pentru cei în vârstă. Ecologiștii erau hipioți din anii șaiszeci, iar politicienii erau cu toții invalizi, curvari și mai rău.

— Cunoaștem problemele. Haide să lucrăm la găsierea soluțiilor.

— Soluții! Otis scutură din cap. Ce soluții? Uite ce e, Samuel. S-a terminat. Avem o congregație din câți membri?

— Cinzeci și nouă, spuse Hollis abătut. În registru. Treizeci și trei au reușit să vină la biserică duminica trecută.

Otis se uită la Samuel.

— Așa. Vezi cum stau lucrurile. Nu avem bani să ne plătim facturile. Nu avem păstor care să predice. Singurul copil pe care îl avem în adunare este nepotul lui Brady și al Friedei, și el e doar în vizită. În cazul în care nu vrei să preiei tu problema, Samuel, eu aș sugera să încheiem toată povestea cu grație.

— *Cu grație?* Cum poți încheia o biserică *cu grație*?

Otis se făcu roșu.

— S-a terminat. Când ai de gând să pricepi asta cu căpățâna ta, prietene? Petrecerea a fost distractivă cât a mers, dar s-a încheiat. E timpul să mergem acasă.

Samuel simți cum îl năpădi căldura din adâncul măruntaielor ca și când cineva ar fi suflat ușurel peste jăratecul abia mocnit din inima lui.

— Ce se alege de focul pe care l-am simțit cu toții când am venit la Cristos?

— Am îmbătrânit, spuse Hollis.

— Am obosit, spuse Otis. Întotdeauna lucrează aceeași oameni, în timp ce restul șed în băncile lor și așteaptă ca totul să meargă ca pe roate.

Samuel se ridică în picioare.

— Avraam avea o sută de ani când l-a conceput pe Isaac! Moise avea optzeci de ani când l-a chemat Dumnezeu din deșert! Caleb avea optzeci și cinci când a ocupat dealurile din jurul Hebronului!

Otis își drese glasul.

— Pe vremea Bibliei, optzeci de ani trebuie să fi însemnat să fii mult mai tânăr decât acum.

— Ne-am întâlnit în locul acesta pentru că credem în Isus Cristos, nu-i așa? Samuel se agăță cu încăpățănare de credința lui. S-a schimbat ceva în această privință?

— Nicio iotă, spuse Hollis.

— Discutăm despre închiderea acestei biserici, nu la a renunța la credința noastră, spuse Otis pornit.

Samuel se uită la el.

— Poți face una fără de cealaltă?

Otis își umflă obraji și se scărpină pe frunte. Fața i se înroșea din nou. Și întotdeauna asta era un semn rău.

— Suntem încă aici, spuse Samuel. Biserica asta nu este moartă încă. Nu dădea înapoi, oricât ar fi pufăit și furnăit Otis.

— Săptămâna trecută au fost 102 dolari și 65 de cenți, bombăni Otis. Nu ne ajunge nici să plătim factura pentru utilități. Am depășit termenul de plată, apropo.

— Domnul va purta de grijă, spuse Samuel.

— Domnul, sigur. Noi suntem cei care plătim mereu. Ai de gând să acoperi din nou taxele de impozit, Samuel? îl întrebă Otis. Cât timp mai pot continua lucrurile așa? Nu avem cum să menținem biserica aceasta în funcțiune, mai ales fără un pastor!

— Exact.

— Și de unde ai de gând să faci rost de unul? mormăi Otis. Din câte auzeam, nu cresc în copaci.

— Chiar și cu un pastor nou, nu vom avea banii necesari pentru a plăti facturile. Avem nevoie de oameni mai mulți. Hollis se așeză și-și întinse piciorul, masându-și coapsa cu degetele deformate de artrită. Nu mai pot conduce un autobuz, și nu am de gând să bat din ușă în ușă, cum făceam pe vremuri.

Otis îi aruncă o privire.

CHEMAREA ȘOFARULUI

— Nu mai avem autobuz, Hollis. Iar acum că nu avem păstor, nu avem nici servicii divine la care să-i invităm. Își flutură brațul. Nu mai avem nimic altceva decât clădirea aceasta. Iar un cutremur ar face-o probabil să ne cadă în cap.

Hollis râse sec.

— Cel puțin atunci am avea banii de asigurare pe care să i-i trimitem lui Hank.

— Mi-a venit o idee. Tonul lui Otis era încărcat de sarcasm. De ce n-am transforma locul acesta într-o casă bântuită de Halloween? Am taxa zece dolari de persoană. Ne-am putea plăti toate facturile și am avea destul să-i oferim și lui Hank un dar de binefacere.

— Foarte nostim, spuse Samuel fără umor.

Otis mormăi.

— Era o glumă doar pe jumătate.

Samuel se uită de la unul la celălalt cu toată solemnitatea.

— Tot mai avem treizeci și trei de oameni care au nevoie de părtășie.

Umerii lui Hollis se prăbușiră înainte.

— Toți suntem cu un picior în groapă și cu celălalt picior pe-o coajă de banană.

Samuel își menținu poziția.

— Eu propun să-l sunăm pe decanul acela.

— Bun. Otis își ridică mâna. *Bine!* Dacă asta urmărești, ai votul meu. Sună-l pe decan. Vezi ce poate face pentru noi. Nimic, pun pariu. Sună pe cine vrei. Sună-L pe Dumnezeu, dacă mai este dispus să ne asculte. Poți să-l suni și pe președintele Statelor Unite, dacă vrei. Eu mă duc acasă să mă asigur că nevastă-mea n-a dat foc la bucătărie.

Cu umerii plecați înainte, Otis parcurse culoarul dintre bănci.

Cu toate izbucnirile și protestele lui Otis, Samuel știa că vechiul său prieten nu dorea să se dea bătut mai mult decât el însuși.

— Mersi, Otis.

— Doar nu te apuca acum să aduci vreun mare mahăr care să ne aducă în biserică tobele și chitara electrică! îi strigă Otis peste umăr.

Samuel râse.

— Dar poate că exact asta ne lipsește, amice.

— Peste cadavrul meu! Ușa de la intrare se închise cu un bubuit în urma lui.

Hollis se ridică și el cu greu în picioare, își luă bastonul din spatele băncii și oftă greu. Se uită multă vreme în jur.

— Știi... Ochii începură să-i lucească. Iar gura începu să-i tremure. Își strânse buzele nesigure și scutură din cap. Își ridică bastonul drept salut și porni pe culoar șontâcăind.

— Nu-ți pierde credința, frate.

— Noapte bună, spuse Hollis sugrumat. Ușa se deschise și se închise ferm în urma lui.

Tăcerea umplu biserica.

Samuel își puse mâna pe Biblie, dar nu o ridică. Se rugă, iar lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Samuel urcă pe aleea îngustă, trecu pe sub o copertină și parcă mașina în garaj. Ușa din spatele micului său bungalou american se deschise, iar Abby se opri în lumină, așteptându-l. Îl sărută când trecu pragul.

— Cum a fost la întâlnire?

El îi atinse obrazul cu tandrețe.

— O să-l sun pe prietenul lui Hank mâine.

— Slavă Domnului. Traversă bucătăria. Ia loc, dragule. Îți încălzesc cina în câteva minute.

Samuel își puse Biblia pe masa cu tăblie albă, își trase un scaun cromat și luă loc pe șezutul din vinil roșu al acestuia.

— Am tranșat problema.

— Cel puțin or să te asculte.

— Doar pentru că au obosit să se mai certe.

Abby îi zâmbi peste umăr.

— Nu îngădui situației acesteia să te transforme într-un sarcastic. Ceva de felul acesta ne poate face să ne simțim iarăși tineri. Apăsă niște numere la cuptorul cu microunde.

— Otis spune că sunt un visător.

CHEMAREA ȘOFARULUI

O privi pe Abby punând tacâmuri și un șervet pe masă în fața lui. Era la fel de frumoasă în ochii lui acum la șaptezeci și patru de ani cum fusese și la optsprezece ani când se căsătorise cu ea. O luă de mână.

— Te iubesc, să știi.

— Ai face bine. Nu mai scapi de mine. Cuptorul cu microunde piui. Cina ta e gata.

— Otis nu mai era bun de nimic când a ajuns la biserică. Mabel are din nou probleme. Au pus-o iarăși pe oxigen.

— Am auzit. Îi puse farfuria înaintea. Chiftea, piure de cartofi, fasole verde. Am sunat-o astă-seară. Am povestit destul de mult.

Ocupă scaunul din fața lui.

El își luă furculița în mână.

— Era docilă?

Abby râse.

— Am auzit pe cineva spunând ceva despre ceva salată în fundal; apoi Mabel a dat volumul televizorului mai încet.

— Sărăcuța.

— O, tot felul de mărunțșuri. O bună parte din distracția ei este să-l enerveze pe Otis. Știe exact ce buton să apese ca să-l facă să ia foc.

— Deci nu-i lipsește gâtitul chiar atât de mult?

— Nu pe cât și-ar dori el să-i lipsească.

— Femeile astea. Nu poți trăi cu ele, dar nici fără ele nu poți.

Ea se ridică de pe scaun și deschise vechiul frigider. Îi turnă un pahar înalt cu lapte, îl puse înaintea lui și se așeză din nou. Nu putea niciodată să șadă prea mult. Era împotriva firii ei. Își împreună degetele și îl privi. În ciuda faptului că nu-i era foame, mâncă, încet, ca să nu își facă ea griji.

— Susanna va fi ușurată, Samuel. Își dorea ca Hank să se pensioneze încă de la operația de bypass.

— Nu vor avea un venit prea mare din care să trăiască. Nu au o locuință proprie pe care să o vândă.

— Cred că Susannei îi va lipsi casa veche parohială. Mi-a spus că au economii de vreo zece mii de dolari. Slavă Domnului că avem un fond de pensii pe care să li-l oferim. Altfel, ar depinde de copiii lor să îi întrețină.

Samuel îi dădu vestea cea proastă. Abby își plecă creștetul, fără să mai spună nimic. El își lăsă furculița din mână și așteptă, știind că ea-și înălța din nou una din rugăciunile ei disperate. Când își ridică fruntea, fața îi era palidă, iar ochii umezi. El îi împărtașea rușinea.

— Îmi doresc mai bine să mă fi născut bogat și nu frumos.

Vechea lor glumă își pierduse acum din umor. Abby se întinse și-și puse mâna peste a lui. El scutură din cap, incapabil să vorbească.

— Mă întreb ce va face Domnul de data asta, spuse ea visătoare.

— Nu ești singura.

Paul Hudson auzi larma din clipa când deschise ușa de la intrarea casei lor închiriate. Își dezbracă jacheta și o agăță în dulapul din hol. Râse când îl văzu pe fiul său de trei ani, Timothy, pe podea în bucătărie, lovind fundul unei oale cu o lingură de lemn, în timp ce Eunice cânta:

— Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri...

Zâmbind, Paul se rezemă de tocul ușii și îi privi. Timothy îl zări.

— Tati!

Aruncă lingura din mână și sări în picioare. Paul îl luă în brațe, îl sărută și-l învărti în spatele său, cocoșându-l pe umeri.

Zâmbind, Eunice puse o mână de tacâmuri ude în suportul din uscătorul de vase și se întinse după un prosop de bucătărie.

— Cum a fost astăzi?

— Minunat! Cursul a decurs bine. O mulțime de întrebări. Discuții constructive. Îmi place să-i văd pe oameni implicați. Veni la ea și o sărută. Hmmm. Mami miroase delicios.

— Am copt fursecuri azi.

— Poți să mă duci cu calul, tati?

— Dacă ai milă de bătrânul tău tată.

Paul se lăsă în patru labe. Timmy se ridică și-l strânse pe Paul de coaste cu picioarele lui subțiri. Paul se ridică pe genunchi și scoase un nechezat. Timmy se ținu bine, chiuind și râzând. Îl lovi de două ori cu călcăiele în coaste pe Paul.

CHEMAREA ȘOFARULUI

— Ușurel, cowboy! Paul se uită la Eunice care râdea și-și simți inima plină de bucurie. Cum putea fi un bărbat atât de binecuvântat?

— Bine că n-are pintenii!

Îl lăsa pe Timmy să-l călărească prin sufragerie de trei ori înainte să se rostogolească pe spate, aruncându-l pe Timmy pe covor. Copilul se sui imediat pe stomacul lui Paul, sărind nu prea delicat.

— O! O! gemu Paul.

— Ai un apel de la decanul Whittier pe robotul de la telefon, spuse Eunice.

— N-am mai vorbit de ceva vreme cu el. Cât e ceasul?

— Patru și jumătate.

— Cu avionul, tati. Te rog!

Paul îl luă de un braț și de un picior și îl învârti în jurul său în timp ce Timmy bârâia ca un motor.

— Nu pleacă niciodată de la birou înainte de ora șase. Îl lăsa pe fiul său să cadă ușor pe canapea. Haide să jucăm fotbal, Timmy.

O sărută pe Eunice în drum spre curtea din spate.

— Fluieră-mă pe la cinci și jumătate, da? Nu vreau să uit să-i dau domnului decan un răspuns.

Afară, Timmy îi aruncă mingea tatălui său și el i-o aruncă înapoi. Când Timmy obosi de atâta joacă, Paul îl dădu pe leagăn. Atunci când Eunice apărură la ușă, îl sui pe Timmy pe umerii săi și se întoarse în casă. Ea-l luă de la el.

— E timpul să te speli pentru cină, prichindel.

Paul se îndreptă spre telefon. Apăsă butonul de la robot.

— Sunt decanul Whittier. Am primit un apel și cred că are legătură cu tine.

Mesajul misterios îl tulbură pe Paul. Își deschise agenda telefonică și formă numărul. Decanul Whittier îl încurajase în timpul anilor săi de colegiu. Paul încercase să păstreze legătura cu el, dar trecuseră șase luni de când vorbiseră ultima oară. Era recunoscător pentru sprijinul decanului de la Colegiul Creștin Midwest, mai ales când simțise presiunea așteptărilor tuturor. Din cauza faptului că era fiul unui pastor renumit, unii se gândiseră că probabil moștenise o ungere specială. Toți ar fi fost surprinși să știe că nu fusese niciodată implicat în lucrările din biserica tatălui său, în afară de faptul că înțelese

că tatăl său ținea hăturile. Paul ascultase și privise enoriași care erau plini de admirație față de David Hudson și care săreau la cel mai mic cuvânt al său.

Paul muncise din greu pentru a ocupa primul loc în clasa lui. Nu fusese ușor, dar nu îndrăznise să își dorească mai puțin, încă de pe vremea când începuse școala. Orice altceva în afară de excelență atrăsese oprobiul tatălui său.

— Orice se încadrează sub ce poți da mai bun nu-L onorează pe Dumnezeu.

Paul se străduise să se ridice la înălțimea așteptărilor, și adesea dăduse greș, fără a reuși să îndeplinească așteptările tatălui său.

Decanul Whittier îl propusese pe Paul pentru poziția de pastor asociat la biserica Mountain High, una din cele mai mari biserici din țară. Uneori, Paul se simțea pierdut în mulțime duminica dimineața, dar de îndată ce intra în sala de clasă, se simțea acasă. Adora să predea, mai ales în grupuri mici unde oamenii se puteau deschide și puteau vorbi despre viața lor și să fie încurajați în credință.

— Biroul decanului Whittier. Sunt doamna MacPherson. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună, Evelyn. Sunt Paul.

— Paul! Ce mai faci? Ce mai face Eunice?

— Suntem foarte bine, amândoi.

Îi trase cu ochiul lui Eunice.

— Și Timmy?

El râse.

— Bate toba în bucătărie. Viitor lider de închinare.

Evelyn chicoti.

— Ei bine, nu mă mir, dacă e să ținem cont de talentele lui Eunice. Decanul este cu cineva în birou, dar știu că vrea să vorbească cu tine. Poți rămâne puțin pe fir? O să-i trimit un mesaj și îl anunț că ești pe fir.

— Sigur. Nicio problemă.

Își frunzări corespondența între timp. Eunice deschisese deja facturile. Aoleu. Factura de gaz crescuse. La fel și facturile pentru telefon și pentru utilități. Le puse deoparte și frunzări restul corespondenței; diferite scrisori de la organizații caritabile care cereau bani, apoi răsfoi catalogul CBD al pastorilor.

CHEMAREA ȘOFARULUI

— Paul, spuse decanul Whittier, iartă-mă că te-am făcut să aștepți. Schimbară câteva amabilități. Am vorbit ieri cu pastorul Riley. Mi-a prezentat un raport strălucitor al progreselor tale. Mi-a spus că sălile tale de curs sunt mereu pline și ai liste de așteptare.

Paul nu se simți în largul lui în lumina acestor laude.

— Sunt mulți oameni dornici de Cuvânt.

— Și regiuni cărora le lipsește învățătura bună. Ceea ce mă aduce la motivul pentru care te-am sunat. Azi dimineață m-a sunat un prezbiter dintr-o biserică mică din Centerville, California. Pastorul lor este un vechi prieten de-al meu. A suferit un atac de cord și nu se mai întoarce la amvon. Prezbiterul mi-a spus că biserica se va închide dacă nu va fi cineva care să ia locul pastorului. Congregația este mică, undeva la cinzeci de membri, majoritatea peste șaiszeci și cinci de ani. Au câteva proprietăți. Dețin un sanctuar vechi de o sută de ani, o sală de mese construită în anii șaiszeci și o micuță casă parohială unde pastorul poate locui fără chirie. Domnul mi te-a adus imediat pe tine în minte.

Paul nu știa ce să spună.

— Orașul este undeva în Central Valley, între Sacramento și Bakersfield. Ai fi mai aproape de părinții tăi.

Central Valley. Paul cunoștea zona. Crescuse în California de Sud. În fiecare vară, mama lui îl dusesese în nord, în vizită la mătușa și unchiul său din Modesto. Multe amintiri frumoase din copilărie aveau legătură cu săptămânile acelea petrecute împreună cu verișorii săi. Tatăl lui nu îi însoțea niciodată, afirmând că lucrarea din biserică avea nevoie de prezența lui acolo. Iar când Paul își luase inima în dinți și-l întrebase de ce-i evita pe unchiul și pe mătușa sa, tatăl lui îi spusese:

— Sunt oameni amabili, Paul, dacă nu-ți dorești altceva decât să te joci. Dar eu nu am timp pentru oameni care nu prezintă interes pentru a zidi Împărăția.

În vara următoare, mama lui Paul plecase în nord fără el, iar Paul se dusesese într-o tabără creștină de pe insula Catalina.

Uneori Paul se gândise ce s-o fi ales de verișorii săi care crescuseră probabil demult și plecaseră care încotro. Din partea mamei sale avea puține rude. Tatăl lui era singurul copil la părinți. Bunica Hudson

murise cu mult înainte să se nască Paul, iar Paul nu-și putea aminti decât foarte puține despre Bunicul Ezra, care își petrecuse ultimii ani într-un sanatoriu. Bătrânul murise când Paul avusese opt ani. Paul își aminti că se simțise ușurat că nu mai trebuia să se întoarcă în locul acela urât-mirositor sau să vadă lacrimile curgându-i pe fața mamei sale de fiecare dată când ieșeau din clădirea aceea deprimantă.

Ciudat cum o simplă menționare a unei regiuni din țară putea isca o asemenea furtună de amintiri în doar câteva clipe. Aproape că putea mirosi nisipul fierbinte și livezile, și să audă rasetele verișorilor săi în timp ce plănuiau o altă năzbâtie.

— Vei fi singur, continuă decanul Whittier. Și ai călca pe urmele unui pastor care a părăsit biserica aceea timp de patruzeci de ani.

— Patruzeci de ani este vreme lungă.

Paul știa că o astfel de pierdere putea provoca un adevărat incendiu în biserică, unul care putea incinera congregația încă înainte ca el să ajungă acolo. Sau să-l incinereze pe el, în caz că se simțea chemat să apuce spre vest.

— Știu, știu. Pierderea unui pastor după foarte mulți ani poate ucide o biserică mai rapid decât orice altceva. Dar eu cred că tu ai putea fi omul pe care Dumnezeu îl cheamă acolo. Ai toate calitățile.

— O să mă rog cu privire la asta, domnule decan Whittier. Poate că ei sunt în căutarea unei persoane mai în vârstă și cu mai multă experiență decât mine.

— Vârsta nu a fost o condiție. Și nu este momentul să fii slab. Prezbiterul nu căuta pe cineva anume. Mi-a cerut mai mult un sfat. Dar după zece minute de discutat cu acest domn, mi-am dat seama că el dorește să facă mai mult decât doar să păstreze ușile bisericii deschise.

Paul ar fi vrut să spună da pe loc, dar se abținu.

— Știți cât de mult am visat să păstoresc o biserică, domnule decan Whittier, dar aș vrea mai întâi să mă rog pentru asta. Nu vreau să fug de cea ce Domnul ar vrea să fac.

Știa că emoțiile puteau fi înșelătoare.

— Alocă-ți timpul de care ai nevoie. Dar anunță-l pe Samuel Mason că te gândești la propunere. Uite numărul la care poți să-l

CHEMAREA ȘOFARULUI

suni și să discuți toate amănuntele cu el. Îi dădu repede numărul, dar Paul era pregătit cu hârtie și creion. Discută cu Pastorul Riley și cu Eunice și cu oricine altcineva în care ai încredere.

— Așa o să fac.

— Și anunță-mă ce decizie ai luat.

— O să vă invit la prânz după ce stabilim totul, domnule.

— Abia aștept. Dumnezeu să te binecuvânteze, Paul. Și salut-o pe scumpa ta soție din partea mea.

Puse receptorul în furcă.

Euny veni în bucătărie cu Timmy.

— Decanul Whittier te salută.

— Mi se pare că ești încântat de ceva.

— Ai putea spune și așa. Îl luă pe Timmy și-l așeză în scaunul său înalt în timp ce Eunice scoase caserola din cuptor. A primit un telefon de la prezbiterul unei biserici mici din California. Au nevoie de un păstor.

Ea se îndreptă, iar ochii îi licăriră.

— Și te cheamă pe tine!

— Poate da. Poate nu. Haide să nu o luăm înaintea Domnului, Euny. Trebuie să ne rugăm pentru asta.

— Ne rugăm în fiecare dimineață și în fiecare seară ca Domnul să ne călăuzească acolo unde dorește El să ne ducă, Paul.

— Știu. Nu cred că telefonul decanului Whittier este o coincidență. Nimic nu se întâmplă din coincidență. Aș vrea să sar și să accept imediat, Euny. Știi cât de mult am visat să am propria mea biserică. Dar sunt în mijlocul anului, predau două cursuri. Nu pot să renunț la tot și să plec.

— Dacă asta este voia Domnului, ea va fi foarte clară.

— Decanul Whittier mi-a dat numele prezbiterului care a sunat de la Biserica Creștină din Centerville. Samuel Mason.

— Poate că ar trebui să-l suni. Trimestrul se termină în mai puțin de o lună.

— O lună s-ar putea să fie prea mult. Pastorul lor a suferit un atac de cord. Au nevoie de altcineva cât mai curând posibil.

— Au un pastor interimar?

— Nu știu. Pastorul lor a slujit congregația de acolo timp de

patruzeci de ani, Euny. La fel de mult cât păstorise și tatăl său biserica sa din California de Sud. Ar fi greu să intru în papucii pastorului lor.

— Ar fi greu.

— Decanul Whittier mi-a sugerat să-l sun pe domnul Mason. Presupun că nu strică. Pot să îi prezint pregătirea și experiența mea și să-i explic care sunt responsabilitățile mele aici. Dacă domnul Mason spune că nu pot aștepta, acesta va fi un răspuns de la Domnul. Nu mă duc.

— Și când te gândești să-l suni?

— Peste câteva zile. Vreau să postesc și să mă rog pentru asta mai întâi.

Samuel moțâia în fotoliul său când sună telefonul. Abby își lăasă careul de cuvinte încrucișate deoparte și răspunse. Samuel continua să doarmă. Zgomotul de fond al televizorului avea întotdeauna efectul acesta asupra lui, adormindu-l. Punea televizorul pe ESPN, adormea, și se trezea în momentul când schimba ea programul pe Turner Classic Movies, preluând ferm controlul telecomenzii.

— O clipă, vă rog. Samuel. *Pssst. Samuel!*

Samuel își ridică creștetul.

— Te sună Paul Hudson, spuse Abby.

— Cine e Paul Hudson?

— Un pastor din biserica Mountain High din Illinois. Sună cu privire la discuția pe care ai avut-o cu decanul Whittier.

Samuel se trezise acum complet.

— Răspund din bucătărie.

Se aplecă înainte și se ridică din fotoliu, lăsându-și privirea să alunece peste ecranul televizorului.

— Iarăși ai fost rapidă, nu? De vreme ce meciul celor de la Dodgers s-a încheiat, poți să continui vizionarea la *Sunetul muzicii* cu binecuvântarea mea.

Ea pufni când ridică receptorul la ureche.

— Soțul meu vă răspunde într-o clipă, domnule pastor Hudson.